

for Artilleriets Vedkommende, idet denne Deel af Væbningen vilde være af særlig Vigtighed for Søforternes Forsvar; men jeg kan dog ikke troe Andet, end at det for en By som Kjøbenhavn, der jo er en halv Fæstning, idet den jo er Fæstning til den ene Side, om den end — Gud bedre det — ikke er det til den anden Side, maa være af væsentlig Vigtighed at have et udviklet Infanteri indenfor sine Mure. Lovforslaget vil nu medføre en Forøgelse af vor Styrke, ikke blot i Sammenligning med den Tilstand, som fra saamange vægtige Sider, og ogsaa idag fra tv Sider er paakaldt, og som betegnes derved, at man uden videre siger: Kjøbenhavns Væbning og Livjægercorpsen hæves, men ogsaa i Sammenligning med den nuværende Tilstand; thi med al Agtelse for, hvad Kjøbenhavns Borgervæbning og Livjægercorpsen i tidligere Tid have udrettet, saa er det dog sikkert, at disse Institutioner i den nyere Tid have vist sig at være i Besiddelse af Mangler, som ialfald ikke kunne afhjælpes uden radicale Forandringer. — Men Indvendingerne mod Lovforslaget ere jo ogsaa væsentlig hentede fra, hvad jeg vilde kalde det communale Synspunkt, derfra, at der paalægges Kjøbenhavns Borgere og Commune væsentlig større Byrder, end der paahviler de andre Dele af Landet. Jeg maa nu ganske vist erkjende og slaae det fast, at der ved dette Forslag virkelig tilsigtes at kræve større Offre af Kjøbenhavn, end der kræves af det øvrige Land, og hvis dette ikke erkjendes, kunde jeg virkelig være fristet til at stemme mod Forslaget. Jeg troer imidlertid, at det for Enhver er klart, deels at der paalægges selve Communen større Byrder end det øvrige Land gennem det Tilskud, der fordres af den til Væbningen, deels at der paalægges Kjøbenhavns Borgere større Byrder fremfor Landets øvrige Borgere, for det Første gennem den Selvbeklædning, der fordres af dem for en meget stor Deel igjennem § 11, og dernæst i Krigstid derved, at man vil blive nødt til, saaledes som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds har paavist det, at indkalde mange flere Aargange af denne Styrke end af den øvrige Forstærkning, medens den Lettelse, der paa den anden Side gives den, ikke er Noget, der kan veie op dertilmod.

Denne Lettelse er jo af dobbelt Art, deels den, at Dvellerne holdes ved selve Hovedstaden, og deels den, som jeg senere skal komme til at berøre med et Par Ord — den ærede foregaaende Taler har allerede omtalt den — og som indeholdes i det første Stykke af § 3. Eigeoverfor denne communale Opfattelse mener jeg nu, at man for Første maa betænke, hvad jeg tillod mig før i en anden Sammenhæng at udtale, at man maa betragte Situationen ikke som en tabula rasa, men som den nu virkelig er. Forholder er jo dette, at vi have en Borgervæbning og et Livjægercorps, altsaa have en Væbning, som koster Communen endogsaa en halv Gang mere end, hvad den fremtidige Væbning ifølge dette Lovforslag skal koste, og som man ikke kan komme bort fra uden derved, at man enten faaer Regjeringens Samtykke til dens Afskaffelse — et Samtykke, som vi efter tidligere Erfaring ikke kunne vente at faae — eller derved, at vi foretage et Skridt, som jeg anseer for et illegalt, ja jeg kan gjerne sige et voldsomt, Skridt, og som Alle ere enige i, at man kun i yderste Nød bør gribe til, nemlig paa Finantsloven at stryge Bevillingen til en Institution, som er hjemlet ved Love. Men dernæst vil jeg oprigtig tilstaae, at jeg synes netop godt om dette, at Kjøbenhavn bringer større Offre end det øvrige Land. En Hovedstad maa tage Conseqventerne af sin Stilling. Jeg vil ikke paaberaabe mig det gamle saa ofte misbrugte Ord: noblesses oblige; men jeg vil ialfald sige, at en større Betydendehed virkelig paalægger større Forpligtelser, og jeg tør sige, at Kjøbenhavn heller aldrig nogensinde har unddraget sig sine Forpligtelser, men har accepteret dem i deres fulde Omfang. Det er Noget, der er anerkjendt selv af den Mand, der pleiede at sidde i forrige Dage foran denne Plads — Oberst Tscherning. Samtidig med, at han erklærede, hvad heller Ingen havde mindste Grund til at betvivle, at han aldeles ikke var nogen Ven af Kjøbenhavn, udtalte han engang under Behandlingen af en af Krigsstatlovene med stor Bestemthed, at Kjøbenhavn, naar der var Tale om Offre, enten i Henseende til Penge eller i Henseende til Person, altsid var rede til at bringe dem, og